

prism
ปรีชัม

พนมเทียน



เล่ม ๔
เสปครุท

พยัคฆ์ร้าย 666

เล่ม 4

คำนำสำนักพิมพ์ (ฉบับอีบุ้กวาระครบรอบ 10 ปี)

หลังจากที่จัดทำอีบุ้ก เพชรพระอุมา ไปเมื่อปี 2556 บัดนี้เป็นอีกครั้งที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ศิลปินแห่งชาติ พนมเทียน โดยท่านได้มอบผลงานแนวจารกรรม สืบสวนสอบสวนเรื่อง เล็บครุฑ แก่สำนักพิมพ์ เพื่อจัดทำอีบุ้ก สสนองตอบความต้องการของนักอ่าน อนึ่ง เล็บครุฑ นี้ พนมเทียน เขียนขึ้นก่อนเรื่อง เพชรพระอุมา ร่วมสิบปี คือเขียนเมื่อปี 2499 ลงพิมพ์เป็นตอนๆใน เพลินจิตต์สามรส จากนั้นสำนักพิมพ์ เพลินจิตต์จัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกแข็งขนาดสามสิบสอง หน้ายก วาดภาพปกโดย วารินทร์

เล็บครุฑ ยุคนั้นถือว่าโด่งดังและเกรียวกราวเป็นอย่างมาก นับเป็นตำนานบทหนึ่งของวงการวรรณกรรมไทย กล่าวคือ เล็บครุฑ โดยตัวเรื่องกับลีลาการประพันธ์ของพนมเทียนแล้ว ต้องเรียกว่ามีลูกล่อลูกชน มีเสน่ห์ยั่วชวน คือเรื่องนั้นตื่นเต้นเร้าใจ และก็ครองใจผู้อ่านให้คอยติดตาม จนถึงขนาดที่ว่า มีผู้อ่านไป

เข้าแถวต่อคิวรออ่านที่โรงพิมพ์ ขณะที่เจ้าของสำนักพิมพ์ คือ เวช กระตุกฤษ ก็ได้สร้างปรากฏการณ์ผู้ดมดใจนักเขียน (ไม่ให้นักเขียนย้ายสำนักไปเขียนให้สำนักพิมพ์อื่น) ด้วยการสั่ง (นำเข้า) รถอเมริกัน Packard V8 สุดหรูเร็ด ราคาสูงลิ่ว คันแรกและคันเดียวในประเทศในขณะนั้น ให้กับพนมเทียนได้ขับโฉบเฉี่ยว

อีกทั้งในปี 2500 ที่ เล็บครุฑ ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ โดย สุพรรณ พรามณพันธ์ุ กำกับการแสดง และ พระเอกหล่อชัย นฤนาท รับบทเป็นซีฟ ชูชัย ก็ได้สร้างกระแสให้ลูกผู้ชายเท่าๆ กว่าก่อนเมืองที่ต่างก็พากันเดินยกไห่และเอียงคอเพื่อเลียนแบบบุคลิกซีฟ ชูชัย

ซีฟ ชูชัย เขาคือใคร ทำไมเขาจึงยังอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านมานานร่วมจะหกสิบปีเข้าแล้ว และนอกจากซีฟ ชูชัย แล้ว ยังมีตัวละครชายหญิง พระเอก นางเอก ดาวร้าย ดาวร้ายตำรวจ ทรชน นักสืบ พ่อค้า นายทุน คนไทย คนจีน หรือใครอีกบ้าง ที่จะมาสร้างความลึกลับซับซ้อน สร้างความตะลึงพรึงเพริดแก่ผู้อ่าน ว่าเขาผู้นั้นแท้จริงแล้วอาจคือผู้บงการ เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมดของอั้งยี่ เบื้องหลังสมาคมสิงเอ็ง หรือสมาคมเล็บครุฑ สาขาประเทศไทย

และกัด้วยยุคนั้น คือยุคสมัยที่อันทพาลครองเมือง อันยังคาบเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้อง เพื่อปลดปล่อยประเทศจากนักล่าอาณานิคม เรื่องโจรจีนแดงที่หวังจะแบ่งแยกดินแดนสามจังหวัดภาคใต้ หรือเรื่องที่ว่าใครมีนกอินทรีกายสิทธิ์ไว้ในครอบครองครบทั้งหกชิ้น ผู้นั้นครองโลก กระทั่งทำที่สุดแล้วเรื่อง เล็บครุฑ นี้มิใช่नियाยสืบสวนสอบสวนจรรยากรรมกันอย่างดาดๆพินๆ ทว่า เล็บครุฑ คืออาชญุนิยายเรื่องโดดเด่นสุดและสุดแสนจะคลาสสิก อีกทั้งจะละเอียดยับย้อยในแต่ละฉากแต่ละตอน ในทุกๆพฤติกรรมของตัวละครทุกๆตัว ทั้งยังบันทึกจากและโฉมหน้าสังคมยุคสมัยนั้นเอาไว้ไว้อย่างไม่มีเรื่องใดในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้

เล็บครุฑ เป็นอาชญุนิยายที่นักเขียนคิดเขียนขึ้นจากประสบการณ์ชีวิตจริง ผสานเข้ากับจินตนาการอันล้ำเลิศ ประสบการณ์จริง คือครั้งหนึ่งพนมเทียนเคยเป็นตำรวจลับเคยเป็นคนหนุ่มที่คลุกคลีติดโม่งอยู่กับนักเลงอันทพาล เล็บครุฑนับเป็นนิยายสร้างชื่อเสียงให้กับพนมเทียน ทำให้พนมเทียนเกิดเต็มตัว หลังจากที่เขาเป็นนักเขียนหนุ่มดาวรุ่งพุ่งแรงมาจากเรื่อง จุฬาทริศูณ

เลียบครุฑ ฉบับที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือ และภายหลัง
ที่ผ่านยุคสำนักพิมพ์เพลินจิตต์มาแล้ว ก็มีสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า
สำนักพิมพ์हररा ที่เคยจัดพิมพ์เลียบครุฑ ไว้ แต่จะกี่ครั้งก็หน
และพ.ศ.ใดบ้าง หลักฐานไม่ระบุไว้อย่างชัดเจนนัก กระทั่ง
สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม เป็นผู้พิมพ์ขึ้นใหม่ในปี 2539
ตราฉบับปัจจุบัน

เลียบครุฑ ยังนับเป็นนิยายที่มีความยาวร่วม 3,000 หน้า
แบ่งภาคตอนออกสองตอน ตอนแรกให้ชื่อตอนว่า “พยัคฆ์ร้าย
666” และตอนสองให้ชื่อว่า “นรกจาง ชู เหลียง” ซึ่งเมื่อแพรว
สำนักพิมพ์ได้รับลิขสิทธิ์สำหรับจัดทำอีบุ๊กขึ้นในพ.ศ.นี้ ก็ถือว่าเป็น
อีกทางหนึ่งสำหรับนักอ่านยุคใหม่ที่จะได้อ่าน เลียบครุฑ กัน
อย่างสะดวกและง่ายดายที่จะพกพาไปอ่านยังที่ไหนๆในโลกนี้

ที่สำคัญ เลียบครุฑ โดย พนมเทียน ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มที่
เป็นหนังสือ หรือรูปแบบที่เป็นอีบุ๊ก โดยนามานี้ จะไม่ทำให้
ผู้อ่านผิดหวัง.

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม 2558

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช 2540

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า 5 ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนมากถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือ

มีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชวณิยาย นวนิยายแนวสืบสวน สอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษาด้วย ลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่อง ไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่ นิยมกันมาตลอดกว่า 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้ “สกลวรรณ” นำศิวราตรีมาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ พนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่ โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันจะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์

ทั้งดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัยและต่าง
สถานภาพมาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่ามนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ ๖
หนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม ๗
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๘
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี ๙
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๑๐
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๑๑
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๒
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๓
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๔
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๕
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๖
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง ๑๗

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสาร
ของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของ
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

42 เเพชญ์แดง

การเเพชญ์หน้ากับมรกต กำจร โดยไม่ได้คาดฝันมาก่อน ทำให้แผนการของเขาต้องกลับตาลปัตรและเปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหัน ชีพ ชูชัย มองไม่เห็นทางเหมาะสมอันใดเลยที่เขาจะถือแพ่งอยู่ในรูปกายของนายเอ.อาร์.มาคิตาล่าห์ เพื่อลวงทุกสายตาในสถานที่นั้นได้ต่อไป ในเมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งจับละครจากสำคัญของเขาได้ มิหนำยังคอยจับไหวจับพริบเพื่อค้นหาความจริงบางสิ่งบางอย่างจากเขาอยู่ตลอดเวลา

เท่าๆกับที่สังหรณ์ว่าอินทรีกายสิทธิ์ตัวนั้นอมเอาความเร้นลับมหัศจรรย์เช่นไรไว้ มรกต กำจร ก็พิศวงสงสัยเขาเช่นกันว่า ภายใต้หน้ากากของชีพ ชูชัย จอมทรชนที่สวมสนิทอยู่บนใบหน้าอากัปภิกิริยาของเขานั้น แท้จริงยังจะเป็นโฉมหน้าของใครแอบอำพรางซ่อนอยู่

หากว่าเขาจะไม่เคยวันเกรงต่อสิ่งใดมาก่อนเลย ในนามของชีพ ชูชัย บัดนี้เขาก็ยอมรับแล้วว่า เขากลับมรกตอย่างชนิดนอนสะดุ้งและผวาอยู่ตลอดเวลา หล่อนดูเหมือนจะเป็นผู้หญิง

ที่เกิดมาเพื่อเป็นคู่ปรับของจอมทรชนโดยแท้ เต็มไปด้วยไหวพริบ
ปฏิภาณความรอบคอบ สุขุม กล้าหาญเด็ดเดี่ยว ยากที่จะหา
ผู้หญิงในรุ่นเดียวกันเทียบได้

“ถ้าหล่อนเป็นเลืบครุฑ”

เขาพึมพำออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ ขณะที่ออกมาเป็น
หายใจไม่ทั่วท้องอยู่ในมุมมืดใต้ร่มจามจุรีใหญ่หน้าสถานราตรี
สโมสร

“หล่อนจะอยู่ในชั้นที่เหนือเฟยเอียน เหนือกินรี และ
บางที่...ขนาดปรีดา ฮันม ก็อาจจะอาย แต่นี่หล่อนเป็นคนของ
กรมสืบราชการลับ เป็นสมบัติของหลักสันติสุขแห่งปวงชน
ที่เหล่านายรอบด้านที่ผูกพันอยู่กับตัวหล่อนยังตายใจ และหาได้
สำนึกเลยไม่ สวรรค์และกฎของธรรมะจงคุ้มครองหล่อนไว้ด้วย
เถิด วันใดที่หล่อนพลาด วันนั้นหล่อนตาย...!”

สมองของเขาเริ่มจะหมุ่นตัวและหนักอึ้งไปด้วยความ
คิดคำนึง...

บ้านเมืองกำลังตกอยู่ในข่ายวิกฤติกาล ในระหว่างที่
การเมืองและการเศรษฐกิจอยู่ในภาวะปั่นป่วนรวนเรวุ่นไหว
รอบด้าน กลียุคของแผ่นดินก็อุบัติซ้ำทุกหัวระแหง ทุกกิจการ
และทุกชีวิตถูกจุดให้คุ้ขึ้นด้วยเพลิงพินาศ พฤติกรรมของบุคคล
หลายชนิดเป็นหนทางนำชาติไปสู่วาระสุดท้าย นอกเสียจาก
เลือดไทยด้วยกันเองที่กำลังจะทำตัวเป็นผู้ ‘ขายแผ่นดิน’ ให้แก่
ต่างชาติ เพื่อความสุขสำราญของตนเองและครอบครัวอย่างเดียว
ซึ่งเป็นเสี้ยนแผ่นดินที่แสนจะหนักรออยู่แล้ว ก็ยิ่งจะถูกซ้ำเติมด้วย
แผนงานวินาศของอั้งยี่มหาประลัย ที่ยืมแผ่นดินไทยเป็นสถานที่
ทดลองงานของมัน ตามติดด้วยพวกทุจริตมิจฉาชีพ โจรผู้ร้าย
ก๊ากใหญ่ย่อย สอดแทรกสลัดกับการขบเคี้ยวพันตูของคนต่างชาติ
ที่ต่างดำดินเข้ามาปฏิบัติงานเร้นลับชนิดหนึ่ง โดยยึดเอาแผ่นดิน
ไทยเป็นเวทีที่จะสำแดงลวดลายชั้นเชิงเข้าประจัญกันชนิด ‘หัน
แหลก’

สิ่งเหล่านี้เป็นความขึ้นขมปวดร้าวและพรั่นพรึงของ
ตาสีตาสา หรือยายมียายมา ที่ดำนาหวานไถอยู่ด้วยหยาดเหงื่อ
ท่วมกาย และโดยความสำนึกคำว่า ‘ไทย’ ติดกระดูกสันหลังมา
แต่บรรพกาล โดยไม่ยอมให้คำว่า ‘เทศ’ ชนิดใดเข้ามาปะปนอยู่
ในสายเลือดอยู่เลย ซึ่งถ้าหากว่าคนเหล่านั้นจะได้รู้ความถึง

สถานการณ์อันแท้จริง แต่มันหาได้เป็นความกริ่งเกรงหวั่นวิตกของ 'ไทย' ประเภทกินเมือง ไทยนักค้า นักเศรษฐกิจซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ของความเป็นนายทุน หรือไทยชนิดที่พูด 'ไทย' ไม่ค่อยชัดนั้น ครองความเป็นใหญ่มาหน้าหลายตาอยู่ในเมืองหลวงเช่นขณะนี้เลยไม่ เพราะ 'ไทย' ประเภทหลังเหล่านี้รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร และต่อไปควรจะดัดแปลงตนเองให้เข้ากับสถานการณ์ซึ่งจะเวียนมาถึงได้เสมอ

เหตุการณ์ดังได้เกิดขึ้นกลายมาเป็นหน้าที่ของกรมตำรวจ กรมประมวลราชการแผ่นดิน กรมป้องกันสาธารณภัย และกรมสืบราชการลับที่จะต้องหันหน้าเข้าหารื้อกันอย่างชนิดคร่ำครีดยดและดำเนินงานของตนไปเท่าที่ความเหมาะสม โดยให้ความร่วมมือประสานงานกันเท่าที่จะทำได้

แต่มันแน่นแล้วหรือ ที่หน่วยต่าง ๆ ซึ่งทำงานแท้จริงให้แก่สวัสดิภาพของประเทศเหล่านั้นจะได้เข้าใจในทิศทางงานของกันและกันทุกชั้นไป ตำรวจอาจจะไม่รู้ว่ากรมประมวลราชการแผ่นดินทำอะไรอยู่ ขณะที่กรมประมวลฯ ก็อาจจะยังไม่เข้าใจดีว่า กรมสืบราชการลับกำลังทำงานอยู่ในชั้นไหน นอกจากผู้บริหารงานสูงสุดของแต่ละฝ่าย ซึ่งทำความเข้าใจกันและกันได้ ซึ่งนั่นไม่ได้หมายความว่า 'ลูกน้อง' ชั้นที่ถูกปล่อยออกมากระโดด

โลดเต๋นอยู่บนเวทีในฐานะตัวละครตามบทบาทจะได้รู้จักเข้าใจ ในหน้าที่แต่ละฝ่ายด้วยซ้ำ ในระหว่างที่เฟ้นฟ่านปะปนด้วยเหล่า ทุจริตมิชฌาชีพนานาประเภทเช่นนี้ ใครจะกล้ารับรองได้ว่าทุกฝ่าย ซึ่งไม่เคยรู้ทิศทางของกันและกันมาก่อนเลย จะไม่สับสน หลงผิด และ ‘หั่น’ กันยับเยินไป

เรื่องมันก็หั่นเข้าหาหลัก ใครดีใครอยู่ ใครพลาดใครก็ดับ มติประจำใจของทุกคนที่ทำงานต่าง ๆ อยู่ในนี้เป็นสิ่งหลักเลียง ไม่ผัน

ชีพ ชูชัย หัวเราะเหย้มเกรียมออกมากับตนเองอีกครั้งหนึ่งในความคิดคำนึงนั่นตั้งคำถามตนเองว่า สารวัตรกริช นักสืบ อุกฤษฏ์ มรกต และแม้กระทั่งตัวเขาเอง ทำงานอย่างชนิดเอาชีวิต เข้าเป็นเดิมพันเช่นนี้ เพื่อใคร เพื่ออะไร?

กฎแห่งกรรมและสันติสุขของชุมชนที่ดีเท่านั้นจะมีสิทธิ์ ตอบคำถามของเขาได้ แต่เสียงที่กระซิบตอบมาในมนโณวิญญาน ของเขานั้นมันดังแผ่วแสนแผ่วอืดโรยโหยละเหยจจนแทบจะไม่ได้ยิน ในเมื่อกระแสเสียงแห่งอกุศลกรรมนานาชนิดซึ่งกระหึ่มแข่งแซ่ อยู่ในอากาศของโลกก็งูพุกพาดังกลบเสียหมดสิ้น

“ช่างหิวมัน!”

เขาพูดอยู่กับตนเองด้วยเสียงที่แหบพร่าไปด้วยความรู้สึก
อันเจ็บซ้ำทรมาน

“ใครมันจะทำลายประเทศจะฉ้อราษฎร์บังหลวง จะคดโกง
ขายแผ่นดินเช่นไร มันเป็นคนละเรื่องกับมติประจำใจของเรา
หน้าที่ของเรามี และเราก็ได้ฟันฝ่ามุกบั้นมาแล้วกว่าครึ่ง...เป็น
ภวะอันไม่อาจจะเลียงได้ในสิ่งที่จะบุกไปจนกว่าจะถึงที่สุด
มันมีอยู่สองความหมาย ความสัมฤทธิ์ผลในที่สุด หรือมิฉะนั้น
เราก็ตาย”

ชีพ ชูชัย ก้าวพรุดออกมาจากเงาของต้นจามจุรี เมื่อ
แสงไฟคู่หน้ารถยนต์คันหนึ่งกวาดผ่านมาที่เขา และกำลังเสือก
หัวปราดเข้ามา พร้อมกันนั้นเขาก็ย้อยอยู่ในลำคอว่า

“ถ้ามันไม่ใช่สุจริตชน ถ้ามันไม่ใช่มิตรของสาธารณชน
หน้าที่ของเรามีอยู่อย่างเดียวคือ ชำมันจนกว่าเราเองจะถูกมัน
ฆ่า...”

“ต้องการแท็กซี่ไหมครับ ท่าน?”

ไซเฟอร์หันหน้าดูๆในความมืดชะโงกออกมายิ้มยั้มฟันขาว ขณะที่จอดพลีมหัทเเก่งขนาดใหญ่สีเลือดหมูเข้ามาเทียบ และ ภาษาแคล่วคล่องที่ปรือออกมาจากปากเป็นภาษาอังกฤษชั้นต่ำ

แทนคำตอบ ชีฟ ชูชัย ในเรือนร่างของนายห้างขายเพชร ก้าวขึ้นไปนั่งอยู่ในตอนหน้าเคียงข้างกับคนขับ ซึ่งเปิดประตูเตรียมไว้ให้เขาก่อนแล้ว

พร้อมกัน โดยที่เขายังไม่ทันจะออกคำสั่งเช่นไร รถ คันนั้นก็ยัดเกียร์ดังสนั่นทะยานลื้อออกมาจากที่ราวกับพายุ และเงาดำๆทางเบาะเบี่ยงหลังก็ไผ่ลู่บขึ้นมาสองเงาจากการ หมอบราบอยู่กับเบาะเหล็กกลมๆเป็นลำยาวจิ้มจิกเข้าให้ที่คอ ต่อ ไม่ต้องหันกลับมาดูเขาก็รู้ตัวเองดีว่าเดี๋ยวนี้เขาคงอยู่ในฐานะเช่นไร

“โปรดอย่าทำเสียงโดยเด็ดขาด และปฏิบัติเท่าที่เราจะสั่ง!”

เสียงห้าวๆกระซิบเป็นภาษาอังกฤษบอกให้เขาทราบว่าเป็นประโยคเจียบขาดนั้น ดังออกมาจากลำคอของชาวตะวันตก

แน่นอน ทั้งสองคนทางเบื้องหลังของเขาเป็นฝรั่งแท้ แต่ชาติไหนไม่รู้ได้

‘สนุกละสิโว้ย พวก!’

ชีพ ชูชัย ร้องออกมาในใจขณะที่นั่งนิ่งอยู่กับที่ไม่กระตือรือร้นตามสภาพของร่างที่เขายังคงปลอมแปลงอยู่ มันแน่นอนที่สุด เจ้าฝรั่งว้ายร้ายสองคนนั้นจะต้องคิดว่าไม่เป็นการลำบากยากเย็นอะไรนักในการที่จะตะครุบตัวแขกขายเพชรมาไว้ในฐานะเชลย แต่หารู้ไม่ว่าในคราวของแขกขายเพชรนั้นแท้ที่จริงมันตะครุบเอาอสรพิษร้ายขนาดจงอาจเข้าไว้เต็มเปาอะไรๆมันจะต้องมีแผนการไว้เรียบร้อยแล้วในการที่ เอ.อาร์. มาคิตาล่าห์ ถูก ‘มือดี’ ขมำไว้เช่นนี้

และก็จริงดังว่า...

“อะไรกันนี่ อะไรกันนี่?”

มาคิตาล่าห์รัวลิ้นเป็นภาษาอังกฤษอย่างอกสั่นขวัญหาย

“ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย นายต้องการอะไร?”

“เจียบไว้ แล้วอะไรๆก็จะดีเอง เราต้องการตัวคุณสักครู่ และจะเป็นการดีสำหรับคุณ ในการที่ยอมไปกับเราโดยดี ไม่ต่อสู้ ไม่เอะอะหรือขัดขืน”

เสียงเช่นเดิมตอบมาหนักๆ

แล้วเขาก็ถูกผูกตาแน่น ไม่ยอมให้มองเห็นอะไรอีก นอกจากจะรู้สึกว่ารถโลดลื่นไปด้วยความเร็วสูงปานๆเหาะ

ถนนในกรุงเทพพระมหานครล้วนเป็นถนนหากินมาแล้ว อย่างปรุปรุของทรชนเช่นซีฟ ชูชัย ดังนั้นผ้าที่ผูกตาเขาจึง ดูเป็นร่องรอยย่อยเหลือนเกิน หากว่าเจ้ามือดีที่กำลังจีเอาตัวเขาอยู่ ขณะนี้ไม่ออกลูกไม้ชนิดแสลงขับรถให้ววนสับสนไปมา จนเขา จับทิศทางไม่ถูก

ราตรีสโมสร ‘ยูโตเปีย’ อันเป็นตำแหน่งที่เขาถูกรวบตัว ตั้งอยู่บนถนนสีลม ระหว่างศาลาแดงด้านหนึ่ง และสุดปลายชิด กับสะพานสีลมตรงตำแหน่งพบกับเจริญกรุงอีกด้านหนึ่ง บัดนี้ รถป้ายหน้ามาทางศาลาแดง โยนตัวสูงแสดงว่าขึ้นสะพาน แล้ว เลี้ยวขวาตะบึงลื่นไปอีกอึดใจก็เลี้ยวขวาอีก จากนั้นความเร็ว จำต้องลดลงบ้าง และเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาอีกหลายทอด ถ้า

ในขณะนี้มันไม่ได้วิ่งอยู่บนถนนชอกชอยบริเวณทุ่งมหาเมฆ
ความรู้สึกของเขาก็เลวเต็มทน!

มีเสียงซุบซิบอยู่ในระหว่างผู้คุมทางเบื้องหลังเขาเร็วปรือ
การออกเสียงและบางประโยคที่พอจะจับได้ ชีพ ชูชัย ก็บอกได้
ทันทีว่าเจ้ามือออกอาจเกินชื่อสองคนนั้นเป็นคนชาติรัสเซีย

“เออละวะ ประเดี๋ยวได้รู้กันว่าอะไรมันเป็นอย่างไร”

เขาคำรามอยู่ในอก

รถจอดสนิท ประตูเปิดออกมีเสียงซุบซิบอะไรอยู่อีกจิตใจ
ใหญ่ เขาถูกคนแข็งแรงด้วยข้อล่าสองคนหิ้วขนานข้างนำลื้อ
ไปยังที่หนึ่ง มีการขึ้นบันไดเวียนและเลี้ยวซ้ายขวาไปตาม
จังหวะ

ครั้งสุดท้ายเป็นเสียงลั่นกุญแจกริก และเขาก็ถูกผลักลง
ไปบนเก้าอี้นวมขนาดใหญ่ ผ่าผูกตาถูกกระชากออก

ฝรั่งหน้าตาบอกยี่ห้อยว่าเอาเรื่องขนาด 6 ฟุตสองคนยืน
ตระหง่านอยู่ตรงหน้า คนหนึ่งยืนคล้อยไปทางเบื้องหลังของเขา
คนที่ยืนข้างหน้าเห็นเป็นสันแบบรีวอลเวอร์ขนาดใหญ่ไว้ที่พุง

ทั้งสองเคี้ยวหมากฝรั่งเอิบ ๆ เชื้อขาวพับแขนเพียงครึ่งและ
กางเกงราตรีดำสนิท

พริบตาเดียวที่เขาเห็นเชื่อได้แน่ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มมัน
ไม่ใช่เล็บครุฑ หากแต่เป็นพวกก่อการร้ายอะไรอีกพวกหนึ่ง
ที่สันติบาลไทยกำลังสะกดรอยตามอยู่อย่างใกล้ชิด

“ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย!”

มาคิดสำหรับร่องออกมาอีกด้วยเสียงตัดให้สั้น มันสนิท
แนบเนียนพอใช้เหมือนกัน เพราะคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้ายิ้ม
เยือกๆ ยกมือขึ้นเหมือนหนึ่งจะห้ามความตื่นเต้นของเขา
ลักษณะท่าทางบ่งชี้ว่าอยากจะเจรจาอะไรด้วยคำพูดให้
เรียบร้อยมากกว่าจะใช้พลกำลังหากไม่จำเป็นจนเกินไปนัก

“เรามีความจำเป็นที่จะได้ตัวคุณมาเพื่อตกลงอะไรด้วย
สักอย่าง มันไม่ยากเย็นอะไรจนเกินไปนัก หากคุณไม่ดี
จนเกินไป”

“นายต้องการอะไรจากฉันนี่?”

“บางสิ่งบางอย่าง โปรดอย่าตกใจ ไม่มีอันตรายอะไรเลย
หากคุณปฏิบัติตามคำสั่งของเรา”

“อะไร?”

“คุณชื่อ เอ.อาร์. มาคิตาล่าห์?”

เขาก็มึนชะงักในคำถามนั้น

“เป็นพ่อค้าขายเพชร?”

เขาก็มึนหน้าอีก ตาเบิกโพลงตื่นเต้นเหมือนแขกเวลา
ตกใจจริงๆ ขณะเดียวกันก็สำรวจถี่ถ้วนในสภาพแวดล้อม
รอบตัว

ห้องนั้นเป็นห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีเก้าอี้นุ่มชุดบุหนัง
โมร็อกโกและเครื่องเฟอร์นิเจอร์แบบหนัก ๆ กลาดเกลื่อนใน
ลักษณะที่ไม่เรียบร้อยนัก ผืนเป็นตึกสีฟ้า กันด้วยตาข่ายกันยุง
ที่หน้าต่างซึ่งเจาะไว้สี่ด้าน พื้นห้องเป็นไม้สักอัดแน่นกลาด
เกลื่อนไปด้วยขวดเหล้าฝรั่งเศสและกันบูหรี่ มุมห้องด้านหนึ่ง
มีขาหยั่งของเป้าธนูยิงสัตว์ ดอกธนูปักอยู่ในกรอบเป้าเกะกะ
และคันวางพิงอยู่กับผนังหลายคัน แสดงว่ามีการซ้อมมือของ

บรรดานักฆนุในห้องนี้ จะเนื่องมาจากใครจะริเป็นโรบินฮู้ด หรือว่าใครอยากเล่นเกมกีฬาประเภทล่าสัตว์ด้วยฆนุในห้องนี้ไม่ทราบได้ ลักษณะของห้องเท่าที่เห็นมันน่าจะเป็นสถานที่ชมรมอะไรสักอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ห้องอยู่อาศัยของใครโดยเฉพาะ

ทางหนีทีไล่ลาดไว้แล้วอย่างคร่าวๆในสมองของแบกเก้ผู้กำลังตกอยู่ในฐานะเชลยของผู้คุมประหลาด เจ้าฝรั่งร่างยักษ์สองคนนี่ชกไม่ผิดแน่ และถ้าล้มคงจะดังพิลิก ทว่าให้ตายเกิดสภาพการณ์เช่นนี้ท่ามันจะต้องเกิดการตายโหงขึ้นเป็นแน่แท้ ไม่เขาก็มันฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หากเหตุการณ์ดำเนินไปถึงขั้นสุดท้าย ซึ่งเขากำลังรอคอยอยู่ด้วยหัวใจอันเย็นเฉียบดุดัน

ถ้าสมมติว่ารัสเซียนร่างใหญ่ทั้งสองไม่มีทางที่จะรู้ได้เลยว่านายมาคิดาล่าห้คือใครที่แท้จริง และไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดความจำเป็นเกินกว่าจะหลีกเลี่ยงได้แล้วไซร์ ชีฟ ชูชย์ก็จะขอเป็นหมูในอวยให้ข่มขู่ต่อไปตามรูปการณ์ โดยไม่ขอสลัดหนังหมูออก ซึ่งนั่นต้องหมายความว่าต้องเกิดมีทะเลเบียนคนตายเพิ่มขึ้น

“เมื่อคุณนี้คุณติดต่อกับใครคนหนึ่งในราตรีสโมสรมียูโตเฟีย?”

คำถามอย่างชนิดกรรโชกดังมาอีก

“เพื่อน เขาเป็นเพื่อนฉันคนหนึ่ง!”

“ใคร?”

“เขาชื่อ ฮิวโก ฟรีส”

“เขาเป็นชาติอะไร?”

ซีพ ชูชัย แบมือ แล้วยกไหล่หัวเราะ

“เพียงชื่อของเขานายก็ควรจะรู้แล้วว่า เขาเป็นเยอรมัน!”

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับคนนี้บ้าง?”

“รู้อะไร?”

ซีพดัดเสียงสูง สั่นศีรษะตาตื่น

“ฉันจะไปรู้อะไรมากไปกว่าเท่าที่ฉันรู้เล่า เขาเป็น
ทนายความที่ใครๆก็รู้จัก”

“คุณติดต่อเรื่องอะไรกับเขา?”

“เราสนทนากันอย่างคนที่เคยรู้จักนะสิ ฉันไม่เข้าใจเลย
ว่านายต้องการอะไรในการที่ยึดฉันมาเช่นนี้”

“คุณติดต่อกับเขาเกี่ยวกับปีกอินทรีที่ทำด้วยทองคำขาว
อย่าปิดเรามากกว่า เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“อ้อ ใช่ ฉันสนทนากับเขาถึงเรื่องนั้น แล้วไม่เข้าใจเลยว่า
เพราะเรื่องนั้นเองหรือ ที่ทำให้ฉันกลายมาเป็นเชลยของนาย
ถึงเพียงนี้”

“ติดต่อยังไง?”

“เขาจะขอซื้อปีกอินทรีนั้นจากฉันด้วยราคาที่ฉันก็พอใจ
ซึ่งฉันก็ตกลง”

“เดี๋ยวนี้ปีกของอินทรีอยู่ไหน?”

เขายัง

มือหนาที่บรวบเข้าให้ที่คอกหอยเขาแล้วยกขึ้น แยกปลอม
ดินทำตาเหลือกยื่นตัวลึบขึ้นตามลำข้ออันแข็งแรงราวกับกรงเล็บ
ของอินทรีนั้น สีหน้าของมนุษย์ผิวขาวหายไปด้วยเส้นขนและ

รอยต่างผ้า บัดนี้มันบอกให้ทราบชัดว่าเหยี่ยมพอที่จะค้นเขาให้
พูดความจริงออกมาได้เช่นไร

“อยู่ไหน บอก?”

“อยู่ที่พักของฉันนะสิ”

“เราต้องการปีกของอินทรีนั้น ก่อนที่คุณจะขายให้ใคร
หรือเปลี่ยนมือไปตกอยู่ที่ไหน”

เสียงห้าวๆออกมาราวกับฟ้าคำราม เจ้าของเสียงสะยะ
หน้าตาสีน้ำตาลไหม้เหลือบฟ้าอ่อนๆเบิกสว่างโพลง

“บอกมาซิ มีวิธีไหนบ้างที่จะให้เราได้มาโดยเรียบร้อย
และถ่ายเอาชีวิตของคุณคืนไป”

“ฉัน...ฉันไปเอามาให้นายโดยดี จะได้ไหม?”

แขนยกมือขึ้นจับมือที่ขยุ้มคอดู้อย่างลนลาน หลุดปาก
ละล่ำละลักให้เห็นว่ากลัวจริงๆ

“มันง่ายเกินไป”

มันवादเสียงหนักๆ ไม่ปล่อยมือออก

“คุณจะไปไหนไม่ได้โดยเด็ดขาด จนกว่าเราจะไต่ปึกของอินทรีในสภาพที่เรียบร้อย ที่พักของคุณอยู่ไหน?”

“โรงแรมรัตนโกสินทร์!”

“โกหก! เราค้นคุณตามโรงแรมชั้นสูงเหล่านั้นมาหลายวันแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีคุณพักอยู่เลย”

“ฉันเพิ่งจะย้ายจากบ้านเช่า ซึ่งเจ้าของเขาเรียกฉัน ไปอยู่ที่รัตนโกสินทร์เมื่อเย็นวานนี้เอง...และกะว่าอีกอย่างช้าสองอาทิตย์จะบินกลับกัลกัตตาแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นคุณบอกมาดีกว่า เราจะได้มาวิธีใด”

“นายเอาจดหมายฉันไปไหมล่ะ”

“เอาไปอย่างไรกัน เอาไปให้ผู้จัดการโรงแรมนั้นเพื่อให้ค้นของนั้นให้ล่ะรี เป็นไปไม่ได้!”

“ไม่ใช่อย่างนั้นดอก”

ชีพ ชูชัย หยดกลืนน้ำลายเรียกประสาททุกส่วนให้ตื่นพร้อมชั้นบัดนี้ วาระอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้มาถึงแล้ว อินทรีมรณะ

...ได้แสดงเดชของมันให้เขาเห็นประจักษ์ชัดกับสายตาอีกครั้ง มันหมายถึงว่าเขาต้องฆ่า เพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกฆ่า และลงว่าถ้าจะฆ่ากันแล้วไซ้ร้คนอย่างซีพ ชูชัย เห็นว่ามันเป็นเรื่องง่ายเท่ากับปอกกล้วยเข้าปาก

อุบายเพื่อเปิดฉากการต่อรองซึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพันของเขาเริ่มขึ้นอย่างง่ายดาย

“นายเอาไปให้เมียของฉันสิ ฉันมีเมียอยู่ที่ห้องบนโรงแรมนั้น ชื่อจันทร์เลขา นายเอาจดหมายของฉันไปให้เขาแล้วเขาก็จะมอบสิ่งที่นายต้องการให้มาเองนะ ขอแต่เพียงนายอย่าทำอะไรฉันเลย”

“เมีย? โกหก! คุณมีเมียทำไมไม่มากับคุณในสถานที่นั้นด้วย”

“ผู้หญิงอินเดีย เขาไม่นิยมเกี่ยวกับผ้าเหมือนผู้หญิงชาติอื่นดอก เขามักจะรอดผ้าอยู่ที่พัก ส่วนฉันที่ออกมาติดต่อบุคคลสำคัญกับคนทั่วไป ก็เนื่องมาจากอาชีพของฉัน ฉันจะโกหกนายทำไมกันนะ ถ้านายไม่สำเร็จดังที่ฉันบอก ชีวิตฉันก็เป็นประกันอยู่แล้ว”

“ได้เหมือนกัน คุณเขียนมาเดี๋ยวนี้และเขียนเป็นภาษาอังกฤษให้เราเข้าใจด้วย”

“ไหนละครดากับปากกา?”

คนข้างหน้าพยักหน้ากับคนที่ยืนคุมอยู่ด้านหลัง เจ้านั้นก้าวยาว ๆ ตรงไปที่โต๊ะตัวหนึ่ง แล้วก็เดินกลับมาพร้อมกับกระดาษและปากกาคอแรงย่นพรวดส่งเข้ามาให้

พริบตานั่นเอง มาคิดาล่าห์ก็มองเห็นว่าบัดนี้เขาสมควรจะกลับร่างมาเป็นชิพ ชูชัย ได้แล้ว

โอกาสของเขายู่ที่เจ้าคนหนึ่งซึ่งมัวแต่ถือกระปุกหมึกปากกาและกระดาษนั่นเอง ส่วนอีกคนหนึ่ง...ไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะมันยื่นกอดดอกคุ่มเชิงอย่างชะล่าใจอยู่ตรงหน้า คงจะเนื่องมาจากที่มองเห็นชัดในสายตาว่า คนอย่างอามิงมาคิดาล่าห์ นอกจากจะมีลีนอันคล่องแคล่วไวสำหรับขายเพชรอย่างเดียวแล้ว เห็นจะไม่มีพิษสงอะไรเกินไปกว่านั้น

มันเป็นวินาทีที่จะตัดสินว่าทรชนไทยผู้ผ่านงานละเอียดมาแล้วทุกชั้นเช่นเขา กับฝรั่งเศสเซียนนักเลงพลัดถิ่นทั้งคู่ใครควรจะอยู่ใครควรจะดับ

ชีพ ชูชัย งอเข่าขวาวขึ้น แล้วจัดตุ้มเข้าไปในหว่างขา
ของเจ้าคนที่ยืนจังก้าอยู่เบื้องหน้า โดยสมมติเอาว่าตำแหน่ง
สำคัญนั้นเป็นลูกตะกร้อลอดบ่วงที่ฝ่ายตรงข้ามหยอดโด่งลงมา
ให้ยิงด้วยเข่า พร้อม ๆ กับที่เจ้านั้นร้องออกมาไม่เป็นภาษา
มนุษย์ สอกลาของจอมทรชนก็แหวกอากาศทะลวงดิ่งเข้าหา
ปากครึ่งจมูกครึ่งของคนที่กำลังถือขวดหมึกและกระตาดษ
กะเรือกะร่าอยู่ คนแรกไม่ต้องไปสนใจอีกแล้ว เพราะหงิกเป็น
กุ่มเผลอหลงเกลือกกลิ้งพิรีพีโรอยู่ก้นพื้น ส่วนคนหลังผละหงายผล็อง
ไปปะทะโซฟาจำเฝ้าลงทั้งยืน ทั้งๆที่สูงใหญ่ปานยักษ์

ดาวกวนเมืองทะยานพรวดเดียวถึงตัว ชัดตื่นซ้าย
ที่หุ้มไว้ด้วยรองเท้าเต็นร่าพื้นบางดังฉาดเข้าที่ขากรรไกรซ้ำ
มันก็ม้วนเค้เก้ต่อลงไปหมอบกระแทกอยู่กับพื้น ผันถึงวิมาน
ที่สะพานพราวไปด้วยดวงตาระยิบระยับ ชีพไม่ปล่อยเวลา
อันตัดสินโชคชะตานั้นให้ผ่านไปแม้แต่จิตใจเดียว เขาสะอึกตาม
ย่ำด้วยเข่า แข้ง และปลายเท้าอย่างชนิดไม่ยอมให้มันตั้งตัวติด
ผละทะลึ่งโลดซุลมุนไปติดอยู่ที่ผนังด้านที่มีเป้าธนูซ้อมตั้งอยู่
ถลันเข้าคลุกวงใน ห้าหิ้นออกตะลุมเข้าไปยังบริเวณโบหน้า
ชีโครง และบ่อนเขาเข้าให้หน้าท้องลื่นปีโดยไม่คำนึงถึงกติกาก
การต่อสู้ใดๆทั้งสิ้น กำปั้นใหญ่ๆที่ชดปะปะโต้ตอบเขามาอย่าง

ไม่เป็นสตินั้น ถ้าถูกเข้าจ้ง ๆ ก็ไม่ต้องสงสัยเช่นกันว่า ชีพ ชุชัย
จะไม่ลงแผ่หลาไปจบพื้น

ในที่สุด เขาต้อนมันด้วยหน้าแข้งไปติดโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง
วางเรียงอยู่ด้วยกระบอกลูกธนู อัดสีข้างมันด้วยเข่าปานท่อนซุง
จุกแอดไปพึ่งพาบคร่อมโต๊ะ เมื่อนั้นเองลูกธนูชนิดยิงสัตว์ใหญ่
ในกระบอกก็ถูกทรชนกระชากออกมากำแน่นอยู่ในมือ ปักจิก
ลงไปบนต้นคอกอยด้านหลังทะลุออกมาทางคอกอยด้านหน้า
และทะลุเลยติดคาอยู่กับโต๊ะและดับดินไปอย่างเห็นในลักษณะ
ที่ไม่มีอะไรจะชวนพริ่นพริ้งสยดสยองเท่า

เขาถลากลับมายังคนแรกที่ยังคงตื่นเป็นวงกลมหน้าเขี้ยว
ตาเหลือกอยู่กับพื้น และช่วยให้มันขึ้นสวรรค์ไปเสียโดยดีด้วย
ขวดเหล็กที่ทุบกระแทกเป็นปากฉลามจิ้มพรวดลงไประหว่าง
คอกอย กระเซ็นเลือดของมนุษย์หลังมันเหล็กที่อุตริออกมา
เพ่นพ่านอยู่นอกมันแตกเป็นฝอยขึ้นมาอาบมือของเขาเป็น
จุดพร้อย ง่ายดายเกินกว่าการประเขี้ยวเล็บในระหว่างทรชน
ไทย ๆ ด้วยกันอย่างที่เขเองก็คาดไม่ถึงมาก่อน

“กลับไปบอกพวกมึงในเมืองผีว่า คนไทยทุกคนมีพิษ
ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากูเลยอ้ายเพื่อนยาก”

ชีพ ชุชัย ประกาศต่อหน้าชาวกทั้งสองที่ยังคงลืมนาค้าง
มองจับมาที่เขา ขณะที่ยืนตระหง่านอยู่กลางห้อง ดวงตาแดง
เดือดปานสีเลือด

บัดนี้เป็นของคนตายทั้งสองกระบอกกุมกระชับอยู่ใน
อ้อมมือ และตัวเขาเองก็แผ่นแผ่ลิ่วที่ประตูห้องพร้อมกับกุญแจ
ที่ค้นได้จากกระเป๋าของเจ้าคนที่ถูกเงื่อนไขด้วยขวดแตก

ถ้ายังมีมนุษย์อยู่ในบริเวณนี้อีก มันจะไม่มีเหลืออยู่
เพื่อพูดกับใครได้อีกเลยว่า มาคิดาล่าหื้อคือใคร และอินทรีอุบาทว์
ตัวนั้นเดี๋ยวนี้อยู่ที่ไหน

ประตูห้องนั้นถูกมือที่กำลังกำปืนของทรชนกระซอกผางออกมา
โดยแรง!

ใครคนหนึ่งวิ่งสวนเข้ามอย่างพอดิบพอดี เห็นเพียง
แวบเดียวว่าหน้าของมันดำๆและฟันขาว นิ้วของเขากระดิก
เสียงแผดสนั่นหวั่นไหวดังออกมาจากอ้อมมือ พร้อมๆกับที่ร่าง
กำยำวิ่งเข้ามานั้นกระโจนทะลึ่งโลดขึ้นทั้งตัวราวกับกระจงถูก
ธนูพรานหล่นโครมลงมากลึงเป็นลูกขนุนอยู่กับพื้น

ชีพ ชูชัย แผ่นสุดท้ายข้ามเหยื่อกระสุนคนแรกแล้วรู้ตัวอย่าง
ไม่คิดชีวิตตรงไปยังบันไดวน เสียงอะอะดังขึ้นทางเบื้องล่าง
ในภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง และมีเงาดำๆผ่านสายตาวอบแวบ ทรชน
สับตปากกระบอกปืนในมือตามเงาที่เห็นไม่สู้จะชัดนั้นไปพร้อมกับ
ปล่อยกระสุนตามติดไปอย่างดุเดือด ขณะที่วิ่งชนิดหัวปักหัว
ปักก่อนจะถึงบันไดทางลง มนุษย์ตัวดำๆอีกคนหนึ่งลึบๆล่อๆ
อยู่ข้างเสาหินตรงเฉลียง แหกปากร้องออกมาด้วยเสียงที่จัดว่า
อยู่ในชั้น 'โซปราโน' แล้วทำมือหงิกงอๆกระโดดแซมบ้า
หย็องเหย้งออกมาหมุนค้างอยู่กลางห้อง ไม่ทันที่ควันจะจาง
ก็อ่อนทรุดลงไปเอาหน้าจิ้มพื้นกันโคงขึ้นล่อตาขาวที่ลืมหูลืมตา
ออกมาให้เห็นในสภาพที่ชวนสังเวช

สองศพนั่นเอง...เปิดโอกาสให้ทรชนไถลเลื่อนลงมาตาม
ราวบันไดวนอย่างชนิดต้องเสียงกับการคอหัก

อึดใจเดียว เขาก็ทิ้งตัวตลบลงมาบนห้องโถงใหญ่เบื้องล่าง
มองเห็นทางอิสรภาพได้อย่างชัดแจ้งเมื่อลงมาถึงตำแหน่งนี้
เสียงรถสตาร์ทกระหึ่ม และเสียงตะโกนลั่นแล้งเร็วปรือราวกับ
ภาษากะลิงดังก้องไปที่โรงรถทางซ้ายมือและสนามหญ้ารูปไข่
ทางเบื้องหน้า

ชีพ ชุชัย วิ่งออกไปโดยเร็ว

เสียงปืนลั่นขึ้นสามสี่นัดซ้อนๆนัดหนึ่งเกือบจะกินใบหูซ้ายของเขา อีกนัดหนึ่งทะลุทางเกงตรงระดับหัวเข่าชนิดเผาเนื้อร้อนนี้ ส่วนอีกสองนัดปะทะกระถางว่านหางจระเข้ที่ปลูกอยู่เชิงบันได หินแตกเป็นสะเก็ดปลิวว่อนหวีดหวิว และพร้อมกันนั้นเองทรชนก็สะดุดขาของตนเอง โดยอาการสร้างพลิกหัวคะมำกลิ้งลื้อลงมายังพื้น ตั้งศูนย์แยกไปยังมนุษย์ผิวดำสองคนคนหนึ่งยืนอยู่หน้าโรงรถ ส่วนอีกคนหนึ่งวิ่งสวนตรงรี่เข้ามาจากเรือนไม้ ซึ่งดูคล้ายจะเป็นโรงครัวภายในอาณาเขตอันกว้างนั้น

แล้วมันก็ลั่นเปรี้ยงขึ้นพร้อมกัน!...

ในแสงสว่างเพียงหลัวๆจากไฟโคมตามตึกตาหินบันตามถนนโรยกรวดเล็กๆอันเป็นทางนำเข้ามานั้น สองให้เห็นภาพทั้งสองได้อย่างถนัด หัวตะกั่วขนาด .45 ทำหน้าที่ของมันโดยไม่ทรมานต่อเขาเลย เจ้าสองคนนั้นออกเสียงร้อง ทำเสียงคล้ายๆกันราวกับวัวที่ถูกเชือดคอตตะเกียกตะกายว่าอากาศซุลมุน คนที่ยืนอยู่หน้าโรงรถกระโจนเข้าไปกอดเสาไฟฟ้าต้นหนึ่งแล้วครูดลงมานั่งจำเ้าติดดิน ส่วนคนที่วิ่งเข้ามาเอาศีรษะปักหัวเข้าไปในซุ่มเข็มข้างทางเกือบครึ่งตัว

ชีพสปริงตัวขึ้นมาขึ้น เป็นเวลาเดียวกับที่พลีมัทแก๊ง
สี่เล็ดหลุม อันเป็นพาหนะยึดพาตัวเขามากระจอนออกจาก
ร่มแควฝรั่งริมทาง ทำท่าจะติดปีกบินหนีไปทางประตูใหญ่ที่เปิด
แง้มอยู่นิดเดียว ชีฟสับร็วอลเวอร์ทางซ้ายมือตามหลังรถคันนั้น
อย่างชนิดไม่ยอมที่จะเหลือชีวิตใดซึ่งปรากฏในสายตาของเขา
ขณะนี้ไว้เลย แม้แต่จะเป็นหมาหรือแมวสักตัวหนึ่ง เจ้าโซเฟอร์
มือดีสะดุ้งเฮือกสุดตัว มือกำเกร็งแน่นอยู่กับมาลัยนำรถเข้า
ประสานงากับบานประตูตงสนั่น

ชีพวิ่งเข้าไปที่โรงรถ ในนั้นมีแนชแบบตรวจการณ์และ
ไกเซอร์แก๊งจอดอยู่สองคัน เขากดปากกระบอกปืนลงกับยาง
หน้าของมันแล้วกระหน่ำโป้งๆโดยไม่ต้องเสียดาบลูก พาหนะ
เหล่าร้ายที่อยู่ในสภาพอันใช้การได้ดีเมื่อพริบตาที่แล้ว ก็พลัน
ทรุดฮวบลงทันทีที่ยางระเบิดหมดสิ้น

คราวนี้เขา ‘เล่น’ กลับออกมาทางยังรถพลีมัทคันที่จู่บ
อยู่กับประตูใหญ่นั้นโดยเร็ว ด้วยการคิดถึงพ่อแก้วแม่แก้วผีสาว
แม่นางโง่ ตลอดจนเทวดาประจำตัว ขอให้คุ้มครองกบาลของ
เขาจากเม็ตตะกั่วที่ปลิวติดตามาทางเบื้องหลัง ซึ่งเขามอง
ไม่เห็นฝ่ายที่จะยิงออกมาเลย

แล้วก็จริงดั่งว่า บนตัวหน้าต่างของตัวตึกใหญ่บานหนึ่ง เสียงปี่นดังขึ้นราวกับประทัดแตกในเทศกาลตรุษจีนตากหมอง เขาไป ห้างบ้าง ไกลบ้าง ตามแต่ศูนย์ของปากกระบอกปืนที่ตั้ง มา ทรชนหกละเมนดีลังกัลมลูกคลุกคลานตามแบบยุทธวิธี ครูดไปกับกรวดหินบนพื้นถนน ถลอกปอกเปิกเลือดอาบซึก ชุตราตรีหรรูของนายมาคิดาล่าห์ปี่ไม่มีขึ้นดี แล้วเขาก็ผ่าน พันแนวสังหารอันหุดหวิดเข้ามาหมอบหายใจแฉ่ว ๆ อยู่ข้าง รถพลีฆัตโดยยึดเป็นกำบัง นอนฟังเสียงปี่ที่เอ็ดอึงสนั่นหวั่นไหว มาเจาะกราวอยู่รอบตัวรถ

“ประเดี๋ยวเถอะวะอ้ายเพื่อนยาก ประเดี๋ยวเถิด!”

ดาวกวนเมืองคำรามอยู่ในลำคอ คลานอ้อมมาทางท้าย รถตอนหลังซึ่งติดอยู่กับซุ้มเข็มพุ่มหนึ่ง สอดสายตากมกริบ จับไปยังหน้าต่างที่ส่งประกายแลบแวบวามมาที่ตัวรถ พอคะเน แนกก็แยกเขี้ยวอย่างทะยานใจเหินยวไกปืนหวีดๆ เข้าหาตึก โดยไม่ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ใดๆ นอกจากจะปล่อยกระสุน ที่เหลือติดคาลูกโมอยู่อีกไม่กี่นัดออกไปชนิดตามบุญตามกรรม ไบของตันเข็มที่ซุ้มอยู่ปลิวกระจัดกระจายเป็นผง จนกระทั่งมัน ไม่มีเสียงที่จะระเบิดกัมปนาทอีก นอกจากจะลั่นแฉะ ผลการยิง

มีเซนไรไม่รู้ได้ รู้อย่างเดียวว่าเสียงปืนจากบนหน้าต่างเหล่านั้น
เจียบหายราวกับปลิดทิ้ง

และก็เป็นโอกาสที่ทรชนกระโดดลุกขึ้น กระชากประตู
รถพลีหม้อออก ยัดตัวพรวดเข้าไปทันที ถีบเจ้าโซเฟอร์หน้าดำ
ที่ล่าถอยอยู่กับมัลลย์ให้เค้เก้ไปติดประตูอีกด้านหนึ่ง แล้ว
ถอยห่างประตูออกมาอย่างผลีผลาม ยัดเกียร์เดินหน้าแล้ว
เร่งคันน้ำมันเต็มที่ วิ่งเข้าชนประตูโครมหักวินาศออกหลุดลื้อ
ห้ออ้าวออกไปโดยไม่ยอมเหลียวหลังมาดูอีก

เขาไม่โง่พอที่จะนำรถออกมาตามทางเก่า เพราะ
คะเหวว่าจะอย่างไรเสียป่านนี้รถวิทยุคงจะควบลีวสวนเข้า
มาแล้ว จากเสียงแซ่สนั่นของปืนที่ก้องไปทั่วกลางดึก มันไม่ผิด
ไปเลย เพราะเสียงไซเรนแว่วมาแต่ไกล ทรชนหักออกไปตาม
ซอกซอยที่แยกไปได้หลายทางด้วยความชำนาญต่อสถานที่
แล้วเพียงห้านาทีต่อจากนั้นเขาก็แน่ใจว่ากำลังนำรถซึ่งมีหน้า
หม้อบูบ้อออกมาอยู่ในเขตที่ให้ความปลอดภัยจากตำรวจได้
เพียงพอ

ทรชนนำรถลี้วเข้ามาในบริเวณลุมพินีและเสือกหัวเข้าไป
ในพงรกใกล้ๆกับหอนาฬิกา ถอนหายใจเฮือก

เสียงครางเบา ๆทำให้เขาทราบว่เจ้าโซเฟอร์หน้าดำ
ประจำอยู่กับรถมฤตยูคันที่รับเขาเข้าไปสู่อุ้งมือของวายร้าย
รัสเซียบนสองคนนั้นยังไม่ตาย

ทรชนเปิดไฟเพดานขึ้น และหันขวับมาด้วยอาการของ
พญายมที่จะช่วยส่งวิญญาณของมันไปสู่สุคติเสียโดยเร็ว

มนุษย์ผิวดำผู้นั้นหายใจแขม่วอยู่ชิดประตูรถอีกด้านหนึ่ง
คออ่อนพับ ตาหรีปรีอ เลือดอาบไปตลอดทั้งซอกหู ทรวงอก
และลำคอ กระสุน .45 เจาะก้านคอด้านซ้ายจะทะลุออกทางไหน
ไม่รู้ได้ แต่มันก็ทรหดทลายด เพราะไม่ตายง่าย ๆ

เสียงครางของมันไม่น่าฟังเลยสักนิด เพราะแหบโหย
บอกถึงวาระอันใกล้ความเป็นผีเข้าไปอยู่รวมร่อ

เอ.อาร์. มาคิดาล่าห์ หัวเราะกร้าวๆ กระซากหนวดเครา
และผ้าโพกศีรษะตามแบบของแขกออกโดยเร็ว ลากคอมัน
เข้ามาพินิจด้วยแสงไฟใกล้ๆ กระซิบหัวต่ำ

“อ้ายดำ ที่นี้มึงเกาะรู้แล้วสิว่า พวกมึงช่วยอย่างหมา ไม่แตกเลยที่ตะครุบเอาตัวมหาประลัยเช่นกูเข้าไป มึงจงรู้ไว้เสียเถิดเฮ้ยว่า มนุษย์อย่างกูนี้แหละ เข้าไปที่ไหน การฉิบหายตายโหง ก็จะต้องเกิดขึ้นที่นั่นจะโทษใครวะ นอกจากโทษมึง โทษนายของมึงที่แสร้งไม่เข้าเรื่อง”

มันจะเข้าใจกับภาษาไทยเหี้ยม ๆ ของเขาหรือไม่ ไม่ทราบได้ เพราะสันเสียงของเขามันก็อวสาน ผงะตาเหลือกกลับตายคามือที่ยังรวบคอเสื้ออยู่ พอปล่อยก็ม้วนฮวบลงพุงอยู่กับเบาะ

ชีพค่นตามตัวของมันอย่างเลือดเย็น พบเงินสด
สองร้อยกว่าบาท เชื้อธนาคารแห่งอเมริกาหนึ่งเล่ม ปืนพกแบบคอลด์ชู้เปอร์ .38 หนึ่งกระบอก และนามบัตรเป็นภาษาอังกฤษอีกสองสามใบเสียบอยู่ในซองธนบัตร

แล้วเขาก็รู้ในทันทีว่า มันเป็นโซเฟอร์ปลอม และรถติดป้ายแท็กสีคันนี้ก็ต้องเป็นรถปลอมด้วย เพราะเจ้าผีตายโหงข้างกายเขาเนี่ย ถ้าไม่อุตริไปเอานามบัตรของคนอื่น

มาใส่ไว้ในกระเป๋าทนเองแล้วไซ้ร มั่นก็เป็นแพทย์ทำฟัน ชื่อ รามจันทร์ คลีชิงห์ มีคลินิกอยู่ที่สี่พระยา เป็นแขกซึก และน่าจะ เป็นที่รู้จักดีในวงการค้ายานั้นทั้งหลาย

การลำดับภาพก็เกิดขึ้นในสมองของเขาอย่างรวดเร็ว

เจ้าหมอรามจันทร์ในลักษณะของไซเฟอร์คั่นนี้ จะต้องมื งานชนิดเดียวกันประสานอยู่กับฝรั่งรัสเซียสองคนที่ดับไปก่อน แล้วบนตึกนั้น โดยการค้นหาอินทรีมฤตยูเหมือนนักสืบของ ต่างประเทศอื่นๆอย่างไม่ต้องสงสัย และจะต้องติดตามสะกด รอยเขา ผู้ซึ่งปลอมแปลงมาในนามของเอ.อาร์. มาคิดาล่าห์ มาตลอดเวลา เพื่อหวังที่จะชิงเอาอินทรีดังเช่นที่เขาเองก็คิวย โอ้อวดไว้ทั่วไป เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะเข้าใกล้พวกเหล่านี้ โดย ล้วงเอาความจริงที่ถูกเก็บงำซ่อนเร้นอยู่เช่นกัน

ซีฟ ชูชัย รู้ตัวดีว่าในระหว่างที่เขาอยู่ในหน้ากากของ มาคิดาล่าห์ พ่อค้าขายเพชร ได้มีสายตาค้นหาบางอย่างไม่น่า เชื่อใจ จ้องจับอยู่ที่เขาตลอดเวลา ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปที่ใด มันก็จะต้องมีแผนการกันไว้เรียบร้อยแล้วที่จะเล่นงานเขาเพื่อ ยึดเอาปีกอินทรี โดยหาความจริงไม่ว่า ภายใต้โฉมหน้าของ พ่อค้าขายเพชรนั้น แท้ที่จริงแอบซ่อนเอาทรชนชั้นจักรพรรดิ

แห่งโจรเช่นไรไว้อย่างมิดชิด เมื่อได้โอกาสที่มันจู่เข้ามาเล่นงาน เขาก็จึงไม่เป็นข้อกังขาเลยว่า พวกมันจะไม่พากันพบกับจุดดับไปตามๆกัน

มันไม่เพียงแต่คณะค้นหาอินทรีคณะนี้เท่านั้นที่จ้องจะเล่นงานเขาอยู่ แม้คนของประเทศอื่นๆและพวกเล็บริดก็คงจะอยู่ในสภาพเดียวกัน เว้นเสียแต่ยังไม่มีโอกาสเท่านั้น ส่วนฮิวโกฟรีส ก็ยังเชื่อไม่ได้ว่า หมอจะไม่เล่นไม้แปลกๆอะไรกับเขา ในนามของมาคิตาล่าห์เพื่อจะให้ได้มาซึ่งอินทรีสีกลับตัวนั้น โดยพฤติกรรมซึ่งคงจะไม่เบาไปกว่าพวกวายร้ายที่เขาได้เผชิญมาแล้ว

เสียงสั่งจากปรีตะ ฮันัม แว่วสะท้อนอยู่ในโสตเขาอีกวาระหนึ่งว่า อินทรีกายสิทธิ์...เป็นความวิบัติฉิบหายของทุกชีวิตที่กำมันไว้ในมือ

แต่เพราะอะไรเล่า?

ชีพ ชูชัย ยิ้มเหี้ยมเกรียมออกมากับตนเอง ขณะที่เขาคำรามในลำคอว่า

“เรากำลังเดินทางไปสู่ความลับของอินทรี และทางเดินนั้นลาดไวกว่าด้วยศพของมนุษย์” ไอ้นกอับปรีย์นั้นจะรู้เพียงตัวเดียวว่า ใครจะอยู่ ใครจะดับในขั้นต่อไป”

เขายึดสมบัติทุกชิ้นของรามจันทร์ โดยคืนไว้ที่ศพ แต่เพียงนามบัตรและเช็ครถยนต์ เพื่อทิ้งให้เป็นหน้าที่สืบสาวราวเรื่องของตำรวจต่อไป แล้วก็สละรถคันนั้นออกวิ่งลี้วผลมาโดยเร็ว เมื่อแว่วเสียงไซเรนครางใกล้เข้ามา

เมื่อเขาขึ้นมานั่งจุดบุหรี่สูบผ่อนอารมณ์อยู่บนฐานของพระบรมรูป ร.6 เขาเหลือบเห็นแสงไฟรถตำรวจสว่างพวยพุ่งเข้าจับไปที่รถพลีมัทแท่งคันที่จอดทิ้งไว้ในพงรก และเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบกลุ่มใหญ่ก้าวเข้าไปที่นั่น ทรรศนถอนหายใจยาวโล่งอก

เขาเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า ตำรวจจะพบกับความปวดเคียดเวียนเกล้าเช่นไรบ้าง ในกรณีเสียงปืนแซ่สนั่นขึ้นที่ตึกหลังใหญ่ในซอยทุ่งมหาเมฆ และกวาดตามรอยมาพบกับรถยนต์

คันหนึ่ง หน้าหม้อพังบู๊บี้จอดอยู่ในพงรก และคนขับนอนตาย
ด้วยกระสุนปืนอยู่กลางรถ

สมมติว่าถ้าภายในตึกหลังนั้นยังมีชีวิตของใครเหลืออยู่
บ้างในยามตำรวจรีบรุดเข้าไปเช่นนั้น ถ้ามันไม่รีบตาลีตาแหก
แผ่นอำวนหนีออกไปเหมือนเช่นเขา ก็ต้องนับว่าเป็นกรรมของ
สัตว์ ตำรวจอาจได้หลักฐานอะไรแน่นอนในกรณีที่ดีกนั้นเป็นที่
อยู่หรือที่ทำงานของใคร และด้วยเหตุผลกลใดจึงเกิดการฆ่ากัน
ขึ้นอย่างชนิดแหลกลาญ แน่ละ อ้ายหน้าไหนที่มันจะเกี่ยวข้อง
อยู่กับกรณีด้วย ขึ้นอยู่ซ้ำให้ตำรวจยื่นมือเข้ามาถึง ก็เท่ากับหา
เวรมาใส่ตัวมันเอง ในฐานะที่ทุกชีวิตในสถานที่นั้นมีได้อยู่กัน
อย่างสุจริตชน

แล้วเขาก็โบกมืออำลาให้แก่สถานที่นั้นอย่างหรร
ก่อนที่จะกลืนตัวเองหายเข้าไปในความมืดมิดของราตรี
สยดสยอง

เลียบครุฑ ตอน พยัคฆ์ร้าย 666 เล่ม 4

prism
ปรีสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 9999-2422-0 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Prism Publishing

ฉบับพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์ พิมพ์ครั้งแรก 2557

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีสม กรกฎาคม 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8117-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)